

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 336/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa a. s., Garbiarska 2, Košice, zastúpenej advokátom JUDr. Gabrielom Gulbišom, Advokátska kancelária, Boženy Nemcovej 22, Košice, vedené pod sp. zn. Rvp 8925/2015, sp. zn. Rvp 10683/2015 a sp. zn. Rvp 10684/2015 vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 144 a čl. 152 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných a slobôd postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 674/2011 a jeho uznesením z 20. februára 2012, postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 521/2012 a jeho uznesením zo 6. februára 2014, postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 522/2012 a jeho uznesením zo 6. februára 2014, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 169/2014 a jeho uznesením z 31. marca 2015, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 172/2014 a jeho uznesením z 30. januára 2015, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 84/2012 a jeho uznesením zo 14. júna 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 ECdo 198/2014 a jeho uznesením z 5. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 8925/2015, sp. zn. Rvp 10683/2015 a sp. zn. Rvp 10684/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 8925/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 19. júna 2015 a 15. júla 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti Rapid life životná poisťovňa, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 8925/2015, sp. zn. Rvp 10683/2015 a sp. zn. Rvp 10684/2015 vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 2 ods. 2, čl. 144 a čl. 152 ods. 3 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 674/2011 a jeho uznesením z 20. februára 2012, postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 522/2012 a jeho uznesením zo 6. februára 2014, postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Er 521/2012 a jeho uznesením zo 6. februára 2014 (spolu ďalej len „okresné súdy“), postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoE 169/2014 a jeho uznesením z 31. marca 2015, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 172/2014 a jeho uznesením z 30. januára 2015, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 17 CoE 84/2012 a jeho uznesením zo 14. júna 2012 (spolu ďalej len „krajské súdy“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 ECdo 198/2014 a jeho uznesením z 5. februára 2015. Uvedené sťažnosti však

neobsahovali odôvodnenie. Následne boli ústavnému súdu 3. augusta 2015 doručené doplnenia odôvodnení týchto sťažností.

2. Sťažovateľka je právnickou osobou podnikajúcou v oblasti poisťovníctva. S povinnými uzavrela poisťné zmluvy, na základe ktorých sa povinní zaviazali platiť dohodnuté poisťné. Sťažovateľka sa z dôvodu neplnenia povinností vyplývajúcich z poisťnej zmluvy povinnými obrátila na základe rozhodcovskej doložky na Arbitrážny súd Košice, ktorý povinných zaviazal na zaplatenie dlžného poisťného. Následne z dôvodu neplnenia povinností uvedených v rozhodcovských rozsudkoch podala súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie. Žiadosti súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie však boli okresnými súdmi bez nariadenia pojednávania zamietnuté v nadväznosti na konštatáciu neprijateľnosti zmluvných podmienok. Proti týmto rozhodnutiam okresných súdov sťažovateľka podala odvolania, o ktorých rozhodovali príslušné krajské sudy, ktoré napádané uznesenia okresných súdov potvrdili. Voči jednému z týchto rozhodnutí podala sťažovateľka na najvyššom súde dovolanie, ktoré bolo odmietnuté.

2.1 Sťažovateľka namieta, že okresný súd „*nanovo konštruoval skutkový stav*“, pričom jej týmto postupom bolo upreté „*právo na vyjadrenie sa k správnosti, pravosti a úplnosti listinných dôkazov, ako aj k ich obsahu*“, čím bola porušená požiadavka kontradiktórnosti konania. Podľa sťažovateľky exekučný súd v zmysle právneho poriadku Slovenskej republiky nie je oprávnený skúmať ex offio neprijateľnosť zmluvnej podmienky – rozhodcovskej doložky.

2.2 Zároveň tvrdí, že dôvody zistenia, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, v dôsledku čoho je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva aj v rámci exekučného konania, exekučný súd riadne nezdôvodnil. „*Absencia takejto argumentácie zo strany súdu bráni účastníkovi v realizácii jeho procesných práv, čím sa mu znižuje rozsah možnosti riadne konať pred súdom.*“ „*Exekučný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súd totiž skutočnosti zisťuje, nie vytvára.*“

2.3 Podľa sťažovateľky zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje materiálne podmienky, ktoré je exekučný súd v rámci rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie povinný skúmať, pričom „*okruh šetrenia nemôže exekučný súd svojvoľne rozširovať*“. Z tohto dôvodu sťažovateľka namieta, že odôvodnenia napadnutých uznesení exekučných súdov sú „*nepreskúmateľné, čo malo za následok porušenie práva odvolateľa na spravodlivé súdne konanie a odňatie mu možnosti konať pred súdom...*“.

2.4 Podľa sťažovateľky exekučné súdy, ako aj súdy konajúce o sťažovateľkou podaných opravných prostriedkoch tak nerešpektovaním zásady *iura novit curia* „*porušili čl. 144 Ústavy SR, porušili čl. 2 ods. 3 ústavy, v dôsledku čoho odmietli poskytnúť súdnu ochranu jeho oprávnenej pohľadávke, porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i právo garantované čl. 20 ústavy ako i právo garantované podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.*“.

2.5 Čo sa týka bližšej argumentácie sťažovateľky, ústavný súd konštatuje, že sťažnosti sťažovateľky sú obdobné, resp. totožné, čo sa týka skutkového a právneho stavu a samotnej argumentácie s desiatkami sťažností, ktoré sťažovateľka podala a ústavný súd o nich už rozhodol, a preto smerom k obsahu sťažností a bližšej argumentácii ústavný súd odkazuje na svoje predošlé rozhodnutia v jej veciach, napríklad na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 547/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. I. ÚS 38/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013, sp. zn. III. ÚS 264/2012 z 19. apríla 2012, sp. zn. III. ÚS 595/2012 z 13. decembra 2012, sp. zn. I. ÚS 332/2012 z 27. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 359/2012 z 23. augusta 2012 alebo sp. zn. II. ÚS 160/2013 z 19. marca 2013.

2.6 Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru napadnutým postupom a napadnutými

uzneseniami všeobecných súdov, zrušil napadnuté uznesenia všeobecných súdov a vec vrátil všeobecným súdom na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K spojeniu vecí

4. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

4.1 V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

4.2 Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a uzneseniami okresných súdov

5. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

5.1 Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

5.2 Sťažovateľka sťažnosťami napáda uznesenia okresných súdov. Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutým uzneseniam okresného súdu odvolania, o ktorých boli oprávnené a aj povinné rozhodnúť krajské sudy. Právomoc krajských súdov rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom a uzneseniami krajských súdov a najvyššieho súdu

6. Obdobné (totožné) sťažnosti sťažovateľky týkajúce sa problematiky uvedenej v časti I tohto uznesenia boli v minulosti predmetom konania pred ústavným súdom, pričom podľa platného rozvrhu práce boli pridelené všetkým senátom ústavného súdu, pričom z evidencie doterajšej rozhodovacej činnosti vyplýva, že ústavný súd

- väčšinu z nich odmietol pri predbežnom prerokovaní (pozri napr. uznesenia sp. zn. III. ÚS 264/2012 z 19. apríla 2012, sp. zn. III. ÚS 595/2012 z 13. decembra 2012, sp. zn. I. ÚS 332/2012 z 27. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 359/2012 z 23. augusta 2012 a sp. zn. II. ÚS 160/2013 z 19. marca 2013),

- niektoré z nich v časti týkajúcej sa porušenia označených práv podľa ústavy a dohovoru príslušnými rozhodnutiami najvyššieho súdu prijal na ďalšie konanie [uznesenia sp. zn. I. ÚS 547/2012 zo 7. novembra 2012, sp. zn. I. ÚS 38/2013 zo 6. februára 2013, sp. zn. II. ÚS 382/2013 z 10. júla 2013 (dotýka sa dvoch sťažností spojených na spoločné konanie), sp. zn. IV. ÚS 344/2012 z 3. júla 2012 a sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 8. novembra 2012], pričom vo vzťahu k trom z nich následne ústavný súd vyslovil, že sťažovateľkou označené práva porušené neboli, t. j. nevyhoveli im (nálezy sp. zn. I. ÚS 547/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. I. ÚS 38/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. IV. ÚS 344/2012 z 1. júla 2014), jednej z nich, naopak, II. senát ústavného súdu vyhoveli (nález sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10. júla 2013),

- konanie o jednej zo sťažností sťažovateľky bolo uznesením sp. zn. IV. ÚS 461/2012 z 28. augusta 2012 zastavené (sťažovateľka vzala sťažnosť späť).

6.1 Z dôvodu odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu pri prerokovávaní a rozhodovaní obdobných sťažností sťažovateľky ústavný súd uznesením sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014 prijal toto zjednocujúce stanovisko: *„Pri preskúmvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku) sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúmvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania; ak tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávneného vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku postačuje, ak je oprávnenému táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.“*

6.2 V prerokovávanej veci sťažovateľka podala proti napadnutým uzneseniam okresných súdov odvolania a proti napadnutým uzneseniam krajských súdov dovolania najvyššiemu súdu.

6.3 Vzhľadom na doteraz uvedené, rešpektujúc už citované zjednocujúce stanovisko pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2014 zo 7. mája 2014, v súvislosti so sťažovateľkinou nosnou argumentáciou ústavný súd uzatvára, že aj na vec sťažovateľky možno vzťahovať ustálený právny názor ústavného súdu, podľa ktorého sťažovateľka mala z pohľadu „materiálneho“ možnosť vyjadriť sa k skutkovým zisteniam okresného súdu a z nich vyplývajúcejmu (novému) právnomu posúdeniu veci, ktoré zakladali dôvod na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo aj využila v rámci ňou podaného opravného prostriedku (odvolania), a v rozsahu veci primeranom sa s touto jej obranou zaoberali krajské sudy v rámci odvolacieho konania (m. m. I. ÚS 675/2013, I. ÚS 14/2014 - bod 38, I. ÚS 41/2014).

6.4 Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení krajských súdov a najvyššieho súdu postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní pred odvolacím súdom). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že *„presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom“* (napr. I. ÚS 742/2013, II. ÚS 59/2014, III. ÚS 401/2013, IV. ÚS 70/2014).

6.5 V súlade s uvedeným ústavný súd opätovne poukazuje na to, že v posudzovanej veci sťažovateľka mala reálnu možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie už z napadnutého uznesenia okresného súdu, proti ktorému aj podala odvolanie, v ktorom sa k týmto dôvodom vyjadrila. Preto ak aj okresné súdy pochybili, keď nedali sťažovateľke možnosť vyjadriť sa k listinným dôkazom, jeho preskúmaniu ani k ním uskutočnenému právnomu posúdeniu, ich pochybenie nemožno pričítať na ťarchu krajských súdov a najvyššieho súdu, keďže tieto procesné nedostatky boli odstránené v rámci odvolacieho konania. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať napadnuté uznesenia krajských súdov a najvyššieho súdu ani ich postup, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení, za také, ktoré porušujú sťažovateľkine práva a slobody.

6.6 Ústavný súd ďalej uvádza, že jedným z nevyhnutých predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Nie každá rozhodcovská doložka predstavuje automaticky neprijateľnú zmluvnú podmienku. Je totiž nepochybné, že k záveru o jej neprijateľnosti môže príslušný všeobecný súd dospieť len na základe komplexného posúdenia posudzovanej spotrebiteľskej zmluvy.

6.7 V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na odôvodnenie smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej

len „smernica o nekalých podmienkach“), podľa ktorého „*keďže na účely... smernice sa hodnotenie nekalého charakteru netýka podmienok, ktoré popisujú hlavný predmet zmluvy ani vzťah kvalita/cena tovaru alebo dodávaných služieb; keďže hlavný predmet zmluvy a vzťah cena/kvalita môže byť napriek tomu braný do úvahy pri hodnotení primeranosti ostatných podmienok...*“. Z prezentovaného vyplýva, že len hlavný predmet zmluvy (v okolnostiach posudzovanej veci je hlavným predmetom poisťnej zmluvy poisťné krytie poskytnuté dodávateľom, pozn.) a vzťah ceny a kvality tovaru alebo dodávanej služby sú vyňaté z posúdenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Zároveň však platí, že aj hlavný predmet zmluvy a vzťah ceny a kvality dodávanej služby môžu byť brané na zreteľ pri hodnotení primeranosti ostatných podmienok (rozumej ostatných podmienok poisťnej zmluvy). Z citovaného odôvodnenia smernice o nekalých podmienkach však nevyplýva vyňatie poisťných zmlúv z vecného rozsahu smernice o nekalých podmienkach en bloc, a rovnako ani nemožnosť posúdenia nekalého charakteru podmienky zakladajúcej právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť spor vyplývajúci z poisťnej zmluvy.

6.8 Vo svojej konštantnej judikatúre ústavný súd tiež uvádza, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

6.9 Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenia krajských súdov a najvyššieho súdu uvedené požiadavky na odôvodnenie napĺňajú. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v postupe a v skutkových a právnych záveroch napadnutých uznesení krajských súdov a najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo

ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajské sudy, ako aj najvyšší súd podľa posúdenia ústavného súdu odpovedali aj na ťažiskové argumenty sťažovateľky týkajúce sa posúdenia rozhodcovskej doložky a exekučného titulu, pričom vo svetle už uvedených záverov ústavného súdu a zjednocujúceho stanoviska pléna ústavného súdu sú závery týchto súdov ústavne udržateľné. Napadnuté uznesenia krajských súdov a najvyššieho súdu preto nemôžu mať také účinky, ktoré by boli v okolnostiach posudzovanej veci nezlučiteľné s ústavou, listinou a dohovorom garantovaným základným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivé súdne konanie, ako aj základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

6.10 Na základe už uvedených konklúzií ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej práv napadnutým postupom a uzneseniami krajských súdov a najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

7. K rozhodnutiu pripája odlišné – doplňujúce stanovisko sudca Lajos Mészáros.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2016